

ALKU: Korkeintaan muutama viikko. Muutama viikko. Sanat kaikuivat Tomin ja Jennan mielessä. Muutama viikko. He olivat tehneet kaikkensa, kuten myös maailman parhaat lääkäritkin. Hoito vei koko heidän omaisuutensa. Ja mitä sillä oli saavutettu. Muutama viikko enää. Sara istui tv:n ääressä lastenohjelmaa katsellen, kun vanhemmat tulivat kotiin. 13 vuoden ikäinen tyttönen, jonka ruskeat olkapäitä hipovat suorat hiukset leimahtivat tuulen lailla oveen päin. Vihreät silmät katsoivat viattomilta kasvoilta hymyn säestäminä vanhempiaan. "Hei isä ja äiti": Kuului iloinen lausahdus. LÖYTÖ: Viikko oli mennyt kuin siivillä ja Tom ja Jenna tiesivät sen. He istuivat vuokraamansa lomamökin verannalla katsellen tyttärtään, joka käveli rannalla kallioiden välissä välillä heitellen kiviä veteen. Tomin nyökätessä Jennalle, tämä vakavoitui silminnähden. Saraa ei näkynyt. Tom huomasi tämän ja oli täydessä vauhdissa juoksemassa rantaa kohden kunnes Saran pää nousi yhtäkkiä suuren harmahtavan kiven takaa. "Katso mitä löysin", hän sanoi isälleen, joka hengästyneenä pysähtyi ja otti vaimostaan lujasti kiinni, kun tämä sai miehensä kiinni. "Minä pelkäsin, että oli jo aika", hän sanoi miehelleen hiljaa kuiskaten ja pidätellen itkuaan. "katsokaa mitä minä löysin", Sara sanoi ihailevasti vanhemmilleen ja näytti pientä veistosta. Saran kädessä oli pienen nyrkin kokoinen mustaa pantteria muistuttava veistos. Se kuvasi loikkaavaa pantteria ja oli niin yksityiskohtaisesti veistetty, että sitä olisi luullut eläväksi, mikäli veistos olisi ollut suurempi. VAPAUS: Pantterin murahtaessa hiljaa ääni muistutti, kuin tuhat kissaa olisi kehrännyt samanaikaisesti. Kissamainen eläin liikahti niin nopeasti, ettei Sara tajunnut edes tämän liikkuvan, ennen kuin suuri kissa oli tämän vierellä ja kehräsi tämän kämmenselkää vasten. Se oli ollut niin kauan tähtien parissa. Niin kauan poissa tämän maailmanpiirin osasta. Vuodet, sadat vuodet, tuhannet vuodet olivat vierineet kun se oli viimeksi saanut nauttia vapaudestaan. Veistos oli ollut sen portti tähän maailmaan kunnes oli vajonnut mereen aikoja sitten. Edellisen omistajan matkatessa tuhoon tuomitulla laivalla, joka upposi vaahtoavan merenpinnan alapuolelle vieden veistoksen omistajan ja mustan loikkaavan pantterin kuvan mennessään. Nyt, iäisyyden jälkeen nousuvesien myötä sen huuhtouduttuaan rantaan, oli aika kohdata vapaus uuden omistajan silmin. YSTÄVYYS: Musta pantteri katseli vihreillä silmillään odottaen. Sara pelkäsi ja suunnitteli juoksevansa isänsä syliin ja kertovansa kaiken. Miten hän oli löytänyt pantterin. Saanut tämän ilmestymään veistosta koskettamalla ja tulemalla luokseen vain ajattelemalla sitä. Sara oli alkanut lähes päivittäin tavata uutta kissamaista isoa ystäväänsä hämärässä luolassa salakuljettaen sille ruokapöydästä aluksi ruuanjätteitä ruoaksi ja yhä useammin käydä äidin ja isän tietämättä salaa ruokavarastolla, nipistäen sieltä täältä erilaisia ruokia nähdäkseen mistä uusi kissamainen olento pitää. Sara hivuttautui lähemmäksi ja nosti hieman kättänsä, jolloin pantteri murahti. Sara pelästyi ja liikahti taaemmaksi. Pantteri lähestyi nuuhkien Saraa. Sara värisi pelosta mutta sai kurotettua kätensä pantteri tuuhealle turkille. Pantteri tuntui vaistoavan tytön pelon, ja yllättäen, kuin auttaen, tämä eläin asettui maahan makaamaan Saran eteen ja kehräsi. Sara kurotti enemmän kättään ja silitti pantteria, jonka kehräminen toi lämpimän tyytyväisen olon. LOPPU: Sara halasi pantteria ja käpertyi sen viereen. Kuukauden tämä pelottavan suloinen suuri kissa oli ollut Saran salainen ystävä, jolle tämä oli kertonut lyhyestä elämästään kaiken. Sairaudestaan, lääkärinkäynneistään ja lopulta siitä miten isä ja äiti hankkivat tämän pienen saaren asuinpaikaksi. Saaren, jolla Saralla riitti tutkimista vaikka koko elämäkseen. Hänestä vain tuntui, että päivät kävivät raskaimmiksi päivä päivältä. Pieni tyttö oli unessa ennen kuin ehti huomata miten pantteri kääntyi katsomaan nuorta tyttöä, jonka rintakehä hiljalleen kohoili ja laski yhä hiipuvaan tahtiin. Pantteri katsoi syvillä vihreillä silmillään Saraa samalla kuin unilaulua hiljaa kehräten. Tätä jatkui kunnes Sara huomasi juoksevansa onnellisena pantterin kanssa vihreällä niityllä. Niittyä kiersi korkea

vuorijono jonka taivas oli pilvetön ja niin sininen ettei sitä olisi erottanut tyynestä sinisestä merestä. Mummu ja pappakin olivat siellä, odottamassa. Pantterin silmästä valui yksinäinen kyynel Saran poskelle. Tämä suuri yönmusta eläin oli ollut niin monen ystävä ja niin monen viereen se oli asettunut viimeistä kertaa yönviettoon. Kuten niin monta kertaa aiemmin, se siirsi käpälänsä Saran pään alle, asetti ison mustantuuhean kissamaisen kehonsa Saran vierelle lämmittämään sitä viimeistä kertaa. Aamulla Tom tuli luolaan hakemaan Saraa aamupalalle. "Sara", "Saraa" kaikui luolassa. Tom käveli Saran viereen ja yritti herättää tätä. Kääntäessään tytön kasvot puoleensa, hän ymmärsi miksei tyttö ollut vastannut. Tom valahti polvilleen, nosti pienen tyttönsä rintakehäänsä vasten ja nousi kyyneleiden säestäessä hänen poskiaa. "Mennään kotiin", hän kuiskasi tuuleen, kantaessaan Saraa sylissään. Hän ei huomannut miten pieni mustaa pantteria esittävä veistos putosi pienen tytön kädestä luolan lattialle ja kieri syvennykseen luolan perille kadotakseen jälleen.